

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

371.764

Szerző: *gy. j.*

Cím: *Fürödnek a proletárgyerekek*

Hely

Idő

1919. 4. 5

Forrás: *Népszava*

Személy

Bp
(Hely)

1919. 4. 5
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Fürödnek a proletárgyerekek

*
Öt-hatezer gyermek a Széchenyi-fürdőben. — A tisztaság öröme. — Nagydíjnyerő kell fejleszteni a gyermekvédelmi akciót!

Új hangoktól volt lármás pénteken egész nap a Széchenyi artézi fürdő kiút a Városligetben. A liget és a külvárosok gyerekei kukkantottak be oda, foglalták el az egész diszes fürdőt, amelyet nem nekik építettek, amelyet sohasem ismertek és csak messziről nézték az utca porából, sarából és a tisztaságot sohasem nyújtó nyomornak kényeszerű szennyéből.

Most elfoglalták a tisztaságot is. A készülő új kor ezek felé az apró emberek felé int a legszébb, legbiztatóbb gesztussal: ti már emberek lesztek, szabadok, tiszták, új, megszépült emberek.

Mennek a gyerekek fürödni, lemosni a rájuk rakott szennyet, megtisztulni, kiegyenesíteni a nyomortól koravén, korabeteget testüket, hogy majd könnyen, tisztán, vidáman élhessék az eddig tőlük megtagadott életet.

Első pillanatban, mikor a fürdőnek indulnak, még nem tudják, hogy mit jelent számukra az intézkedés, hogy minden proletárgyermek után rendszeren fürödni is fog. Huzódognak, bizalmatlanlankodnak, tapasztalatlanul közömbösöknek. Hiszen sok, nagyon sok van köztük, akik

nem tudják, mi az a fürdő, nem tanította őket arra senki sem, hogy minek az.

Egymásután érkeznek a különböző iskolákból a gyerekek hosszú, kettős sorokban a tanítóik kíséretében, bámulva néznek szét a nagy előcsarnokban és az első látás hallgatagságával mennek végig a diszes folyosókon és átjárókon a kabinhelyiségre.

Három-négy gyerek is jut egy-egy kabinra, ahol vetkőznek csendesen, még mindig meglepődött szótlanlansággal. Egyik-másik, amikor kilép a kabinból, különös meglepetést okoz: *félig még felöltözötten lép elő, úgy akar a fürdőbe menni. Ezek még soha, soha nem fürödtek, az volt talán a legnagyobb tisztálkodásuk, hogy derékig megmosták őket. Vannak sokan, akik csögyenlik magukat és takargatják a testüket. Ferde, hazug, a természetet megcsufoló világban éltek: onnan ragadt rájuk. Azután észreveszik, hogy itt senki sem csodálkozik a meztelenségükön, hogy az itt mindenki előtt olyan természetes. Akkor kezd először szabadon fölcsillanni a szemük és az első könnyű vidámság lopakodik az arcukra.*

A legnagyobb részük a nyomor tipikus fia: ványadt, rosszul fejlett, rajta a zsufolt odu, nehéz levegő és a tisztaság hiányának a bélyege. Kérdezi az egyik csontos, koravén areu gyereket az orvos, aki vizsgálja őket, kedvesen, fecsegően tárgyalgat velük és olykor tréfásan a mutatóujjával paskolgatja őket:

— No, hát ti hányan alszotok egy ágyban?

— Hármán, — mondja a gyerek.

— *Vizsket-e a tested?*

— Igen, néha.

A gyerekek borbaja van és hárman alsznak egy ágyban.

— Hát öcskös, te majd külön fürdöl — állítja félre az orvos.

A többi kergeti tréfás biztatással a fürdőbe. Olyiknak a haja nagy és kócos.

— No, te kócos, szaladj a borbélyhoz, majd szép gyerek leszel ám azután.

Ezeknek lenyírják a haját.

— Hát te mikor fürdöttél utoljára? — kérdezi a következőt.

A gyerek nagyon elszégyeli magát és olyasfajta mozdulatot tesz, mintha a lábát el akarná rejtetni.

— Szaladj hamar be a fürdőbe!

A gyerek szalad, mint a kilőtt gumilabda, utána a többi.

A szótlanlanságuk lassan föloldódik és mind hangosabbak lesznek már kint is, amíg be nem jutnak a fürdőbe. No, ott azután kezdődik a teljes föl szabadultság. Először szétnéznek, hogy mi ez, mi az. Egyik-másik ijedten kapja ki a lábát a lábmossó medencéből, hogy a víz olyan meleg. A fürdőalkalmazottak bőven beszappanozzák őket, azután a zuhany alá állítják. Akkor már kiabálnak a zuhany nagyszerű ujsze-

rüségétől. Mind több és több láрма, kacagás buggyan ki belőlük és amikor az előmedencébe, onnan pedig a nagy, meleg vízzel telt medencébe mennek, az egész visszhangos kupolás helyiséget megtöltő és zengető kacagás, láрма keletkezik. Mint a halak ugrálnak, szökélnek, egymáshoz verődnek, usznak, fejest ugranak és birkóznak a vízben.

Az egyik kilép a vízből és ahogy a síma kövön előre csuszlik az egyik lába, meglepetve nézi a lábát. A meglepődött arcán lassan vídamság ragyog föl, fölemelt fővel szétnéz, hogy látja-e az ő hófehérre tisztult lábát valaki és valami pompás, öntudatos, megszépült kacagás buggyan ki belőle. Nem is bír az örömeivel: a a tilalom ellenére, hogy a síma kövön szaladni nem szabad, nekilődül és nagy fejest ugrik a vízbe.

Amikor kijönnek az egy óra elteltével a vízből, amennyi minden csoportnak ki van szabva, valamennyien mintha újra születtek volna. A tekintetük ragyog, az arcuk piros és látszik szinte, hogy szabadabban, frissebben lélegznek.

Új, tiszta, megszépült emberekké lettek.